

חֲלֹבּוֹת פֶּשַׁח סִימָן תְּמֵד

[*] ובמקרים אלו שאין נוקין לאוכל מפה עשויה, קרלגןן סימן תשכ'ז עכ"ד ד בה"ה, (ח) יקנ'ם סעודה שלישית במימי (כ) פרות או בך'ר ור'ג'ים, קרלעל סימן רצא עכ"פ ה מה"ה: ב [*] הדוב לבער בערבי-שבת (ט) קנס חוץות, כדי שלא יבואו לטעות בשאר נאומים לבער אסר חוץות (ט) (ו)יים המשך יבשלאו (טו): ג אין מבשלין לשבת זה (א) דיבא וטווא בונה, ואין עושין בו פת (יב) האנוקה בקענה: הנה ואם עבר בכשל ומפקל דברון בגדרה (ג) ואיל אפ' שאל להנוי, (ד) יש (ד) לקדריו קעת לסעידי טפמן (טה"ה): ד יאסר שע אבל בשבת זה סעודת שחרית, (ט) יונער המפה שע אבל בה ויקנ'ם הקערות באצבעו ויזטמנ'ן מן העוני עם שאר קלי הטעז. ואם בשאר פת, (ט) יכול להנו לאנירז'ינו (ט) (ט) על-מנת שלא לצלאת בו (יח) לשות מרבים, (ט) דרך הערבה (כ) ודבר מיעט: ה אם (ט) נשאר חמץ אחר שאכל,

פאל היטב

דברי, דפאי מפנוי זה, סיף כל סיף קאך תפרקש סלה, וווערא: (3) פרוט. שלחו.
 בשים דפער האיך בשלאז'ן קהה יוטק פתיחה בעקבות שערזה ג'. וווערא באיז
 בעשותה קמץ מהלצתן. אך אל אראיינט נויגען צו: (4) דיסא. וווער בעשל קלטיל
 מדרשין, וווערא: (7) לדרהוין. פ' עג'ג אנטשר להדיין לילום שלטה אם איז לאן,
 קאכ' בער בעד להעבורי הצעק: (5) ע"ג. רושע, שפַּעֲקָן לי ספקא ולא אונר לו
 מהיאס' רורה, לדזון דלתי אין רעה בער לפוחת לי להוציאם, ולפען לו קירבה בכת-
 וווערב בע"ת, שהמנוגת לנו לבלבם לא לחויר: (6) נשאה. פ' ואון איז שיקבל טמני.

שערו תשובה

אתה, מ'א', ט'. כתוב מהרביון, שאמ אין א"י בלבד את הבית יכבד יהודא ע"ש עשו בכם. נערם ששל קשחת אין לו מקון ד', לא לנטיר קשחתה לטוא רקייל סלח חיל ואkul ווזכלך כי לא לך להרבהה תקון מחרותיהם, וכן שדר בתקת החרופיש שבת ולעתן לבתנו גען ולא אלל, ע"ש: [*] ובבדוריות כ"ג, עזין קשותין נ"ב קימען כא מה שהקשעת עזין שאין איזה קפסה גאנט לעצמי. עזיש שקסט דערז פוזהן וראי קדר לאקסט פזעה עשריה בע"פ. וטמונת נמאג בע"פ זיין אפפז בלען צרך חולצה גזען לא הפסיד אם הוא עכבר? נצער קשחת, אך בפניך עצמו פטחיםין, ע"ש: [*] טוב לבער רב' ווין בש"ה

משנה ברורה

ד (טו) יונער האטפהה. (אוון (ב) גראוין דקמיביז'ן וקונוט קבקערות און צריך להזיאן מרשותו, גאנטסן ברגלים ומתקבצרים פאלילען²³), ומכל מקום טוב שיבכד ספיט אט-רכפֿען עלי-ידי עכבר²⁴, ואם אין לו עבוריים ייכפּ בעצמו עלי-ידיינו שנוי בכיד [אחווניס]: (טז) יוכול לאגנו וככ' במקנה קמורה, ושריקן זה בערך לצנץ' מצחה קני שלא זיהה הטען ברשותו, ובכו שטפנאר באסיקן שי: (יז) על-כןת שלא יצאת בז. לאו זוקא, (ו) ורזה לוייר, שלא על-קנת לאזאת בו, ואכלו בספקא שרוי, ולאפוקרי דינא דעתך לו ישןאל בענין ראיי שיקנה צמו על-קנתה שלא להזיאן [בן פישען בטבעה מימוני שם]: (יח) לרשותהנ'רים. אבל לכרכמלית דאיו אלא שבות, מפרק אפללו לומר לו בקהנא להזיאן, דשבות דשבות שבות, ענן בסיקון שמה דיש דעות בפסקים דרשותה בעקבום מזויה שמי. ענן בסיקון שמה דיש דעות בפסקים דרשותה העבירות הוא זוקא בעששית זבואה, (ו) וולדיקה בפל עזרות שלטן ברקלית הנ²⁵: (יט) דען העברטה. רוזח לומר, אף דעתו קיה שיזיאנו לחוץ, מכל מקומות שרי בגין שאינו אמר לו בקהנא: (כ) זיך'ר מיעט. אבל כרבה אסורה, רמיהקה מלמא שנומן לו להזיאן. מיהה, זיך'ר מיעט (ח) מפרק לען לו אפללו פפה פעם, דעל-לְלָפִנִים איינו אלא עזרמה וששי. וזכר מיעט הוא כדי סיעירה אהמת, ובברכמלית טטר בבל גוני, ובנ'ל. אם יש לו חטף קרבנה בחזר קיחד ושכח לזכור אותו בעקב-שפתה²⁶, (ט) איזיך לען במקנה לנו-כרי, וניכול לאנו לנו-כרי מפירו וממענו שייעץ בו שיקיר לו אמר נפשך. רק דעתך להקנות לו בקאנן סמושיל רסנו קנקנה או במשיכה, שיקמישקבי העכומים לרשאותו; ואם הקמן ורב שאי אקסדר לא-קשבו, יקנה לו בקיטרת קפפתה, ורק שאסורה לען מפפה בשפתי, לצנץ' מצחה מפטר. ואם גרא לא-לען במקנה שפא לא איחסיר לו, (ט) יש מהחרוניות שמצודרים ריכול גם למקור לעכורים, ולא מקרין מלח ומכבר בשפת פין שאינו עשה אלא להנצל מאשׂור ת'פ'ץ. (ויל) אבל בפה אחווניס חוקקים על זה ורעפס דקמירה אסורה בכל גוני,

שער הצעיר

(6) דָּרְךָ הַחֲמִים חִמֵּי-אֶדֶם מִפְּרָט גַּם בַּפְּנֵי תְּרֵבֹעַ לִילְלָה, וְהַדָּבָר הַכְּבִיא יְכֻלָּה לְסִים בַּמִּזְחָה קְשָׁלָה, עַתָּן בְּגַעַן אַבְנָהָם שְׁבָבָה אֶצְאָן;

(7) וְבַבּוֹרְאָה הַקְּרָא"א מִזְדָּר דָּלַעת הַרְבִּים אָסָר לְאַכְלָל מִזְחָה עִשְׂרָה וּמוֹצָא קְסָם מִבְּשָׁלָה בְּעַרְבִּי-סְסָס אַפְּלָל קְסָם שְׁמָה עֲשִׂירִית, וּמִשְׁעָם סְמָךְ דָּרְבָּתוֹ נוֹשָׁא לְשִׁסְדָּה זָהָב;

(8) נוֹאָגָן כָּן, וְבַבּוֹרְאָה הַקְּרָא"א נִזְדָּר דָּלַעת הַרְבִּים אָסָר לְאַכְלָל מִזְחָה עִשְׂרָה וּמוֹצָא קְסָם שְׁמָה עֲשִׂירִית, וּמִשְׁעָם סְמָךְ דָּרְבָּתוֹ נוֹשָׁא לְשִׁסְדָּה זָהָב;

(9) חַדְרָנוֹת: (א) לְרוֹשׁ עַל-תְּשִׁבְתָּה וְזָגָן אֶבְרָהָם וּחְקִיעָכָב: (ב) וְאַין לְעוֹרָת רָוחַת לְטוֹרָן קְלִיחָמָן מִכְלִילָתָה²¹, אֲםָל שְׂרוֹזָה שְׁלָא לְשִׁמְשׁ בְּקָדוֹרָה וּוּשְׁרָה מִתְּבוֹהָה עַד לְזָכָר פֶּשֶׁת (פְּמַיִּגְדָּה וְדוֹחָה): (ג) חִקְּיָּצָבָק וּשְׁיָּא": (ד) פְּנִיקְבָּהָט וְאַלְפָהָה וְדָהָה: (e) פְּנִיקְבָּהָט וְאַלְפָהָה וְדָהָה;

(10) יְצָקָב וּתְגִּרְיָה וּשְׁיָּא": (א) חִקְּיָּצָבָק וְעַזְעִקָּוֹרְאָה לְרָבָה וְזָרְקָהָתִים, עַזְנָם טָם: (ט) בְּגַרְבָּזָן בְּסִינָן מְמָה אַיִלָּה, וְעַזְנָם הַפְּרִידָגָדִים בְּטַשְׁבָצָוֹתִים דָּיוֹן הַבְּגַרְבָּזָן;

(11) פְּנִים טָם מִהְבָּשָׂתָה וְאַתִּים תְּחִקָּעָלָב, יְכוֹנְנָה-מִאֲרָד אַבְנָהָם גַּעַן טִימָן קְלוֹן הַשְׁוֹגָן עַל הַחְקָקָעָלָב וְדָחָה רַאיָּוָה, וְהַסְּפִינָה עַפּוֹן הַרְבָּבָהָם חַתְּסָטָר;

פרגומים: 1. כפפות מברשות (מפהה טחינה). 2. לכיבוד מטבנאות (מפהה טחינה).

ה טו הפהודוי בשם
רלאוי ו כלבו בשם
רב חי ישאך בוסקיט
ז טו השם קשורה
קרויאש ח רמאנט

הַלְכָות פֶּסֶח סִימָן תִּמְדָּר

ביאורים ומוסיפים

[משנה ב' ס'ק ט]

בתקלה שעיה נשית כמו בשאר שנים¹¹).
(17) ואף שבשאר שנים כתוב לעיל (ס' תلد ס'ק יב) שיש לבער כודם השעה הישית, ביאר הנרצוף פרנק (מקראי קדוש פטש ח'א ט' מ' מה ע' 4) שהוא כדי ישאר לו ומן לבטל אחר הביעור, מה שאנן כן כאן שהביטול הוא למחרת, רשאי להמתין לתחלת השעה הישית.

[משנה ב' ס'ק ט]

ואך עיל' גב שהוא שלא לזמן שבתתו, שירין בדיאבד משות אedor (ט'מץ¹²) וכו', שאחר המתקה אוקלים באלים קרים של קמץ¹³).

(18) ואף שצורך היום הוא שלא יכול באיסור חמץ, ביאר הגורש אוינעריך (שה'כ פבי' הע' קעוו) שלשם כך הרי זו בכפיה כל'.

(19) אמנם, לענין הוחת כלים שאפו בהם מכות ביום טוב ואון דעתו לשוב ולאפות בהם בו יומי, כתוב הרמי'א לקמן (ס' חוט ט'ד) שיאן להריהם אלא על ידי נבר, ומבאר במשנ'ב שם (ס'ק לה) שבין שיש בהריהם לא יטיר שבות לא הורר לשותהן אלא על ידי ברי, משום שהוא שבוט דשות' במקומות מצוחה, ולא בתב שמושם מעזה החירוי להריהם על ידי ישראל. ובטעמ' החילוק בין שני אופנים אלו, כתוב השויערב רב' (שם ס'כ'ב) שם לא הרתו להריהם על ידי ישראל כיון שהבעק הרובק בכלים עדין לא החמץ, ובז' למגען את החמץתו הרי אפשר להטיל את הכלים למים צוננים, או לאפות אותם עם הבעק שעלייהם, אבל בעוננו שחמץ הוא שדבר בבלים, מותר לישראל להריהם אפליו בשבת.

(20) ולאובל קיטניות בסעודה זו לנוהגים איסור לאוכל בפתח, כתוב הראי' ח'וונפלד (סדר ער בער פסח של בשת אות ג' שהנוהגים בירושלים לאוכל בבורק מנאכלים קריט, ורק לסעודה שלישית אוכלים את החמן, אין זה אלא משומ שאון להם לעוד כירה, וזה שיאן שום המוכתרת לפחס, אבל מי שיש לו עוד כירה, וזה שיאן שום איסור להטין בה לטעדה הבורק התבשילן של אורות וקטנות בלי תערובת חמץ כלל. וכן כתוב הערך השלחן (ס'ז).

[שעה ע' ס'ק ז]

ואין לרשות רוחה לתוך כל'יחמן מכל'פסח¹⁴).
(21) ובטעמ' הדבר, כתוב השויערב הרב (ס' תעא ס'כ'ט) עליל ידי העיזי נפלט הכל חמץ מהכל התחתון, והוא הוא לכל' העליון דרך אורי הקילוח [גיצוק], מבואר ברמי'א (יוז' סי' קה ס'ז) לענין כל' שיש בו שבן בשאר, שלבתהוילא אין לרשות ממנה לוחץ ר' הוולק בשומן טריפיה, ומ'ם חסיטה, שבירוער אם יישל בנטח בקירה זו שעיריו מנעה לוחץ כל' חמץ, התבשיל שביה יהיה מותר אפילו באכילה. ואם נימ' רוצחה לאוכל את התבשיל בכל' חמץ בשחווא עדין חם, כתוב הפמי'ג (אי'א ס'ק ד) שיעירה אותו מהקדירה לכל' אחר של פחס [שידינוocabilis] [ביבל' שני]. וממנו ישפרק את התבשיל לכל' חמץ. ולערות מכל' פחס לכל' חמץ שאונו בן יומו או שלא נבלע בו חמץ אלא בכל' שני, הסתפק הגראן קרליין (חות שני פסח פ'י ס'ק כד) שמא אין מהמירדים בו, ובתב שבדיעבד אם עירה לתוכם, מותר להשתמש בכל' הפסח בשנה שלאחר מין.

[משנה ב' ס'ק ט]

ואתנן פרוורי' דקימען¹⁵ וכו', ומתבערים מאלאיקען¹⁶ וכו', טוב שיבגד בבית אחר-ה'ך עלי'ורי' עפומען¹⁷).

(22) ולענין הפירורים הרוקים שנשארים בין השינויים, דעת הגראן המשך במילאים עמוד ג' במצה עשיריה, כי אין ראוי לקבעת הנהוגה וולדבים.

[משנה ב' ס'ק ח]

והיבא שמקים בפרות¹⁸ וכו', שיחלק סעודה שתורת של פת לשניהם¹⁹ וכו', וכן במתכ' בב' אדור הגר' א' דרבנן ליעשות קב' וכו', אם יש לו שוחות לברכ' ביטים ולפסיק איזה שוחות²⁰.
(21) והמקים סעודה זו בפורות, כתוב השליח (פסחים נר מצוחה אית יט ר'ה ער בער פסח) שלכתהוילא יזכה פרות משבעת המינים, כרעה שהובאה בשבל' הלקט (חובא בבי' סי' ר'צא). ובטעמ' הרבר שיש להעדיפם, כתוב הקפ' החיים (ס'ק ט) שהוא משום שמברכים אחרים ברכת ימען שלוש.

(22) ומיל שבערב פסח של בשתה רוחה לאכול את הפת במקום אחר ואית שאר המאכלים שנשבשלו בכל' פסח במקומות אחר, ראה מה שבתנו לעיל (ס'י קעה ס'ק ל') אם יש בו מה משום שינוי מקום.
(23) אמנם, לענין מי שבשבת קודם חוץ אין לו מון אלא לסעודה אחת, כתוב בשעה ע' לעיל (ס'י ר'צא ס'ק ז) שלא העתק את דברי המג'א שם, הסובר שייח'ק את סעודת שחרית לשתיים כדי לצאת ידי חובה סעודה שלישית, משום שהוא חומרה המביא לידי קולא, ביוין שלדעת השוע' ש (ס'א) קורת החוץ איןו יצאו ידי חובה סעודה שלישית וחשבת לברכה שאינה צריכה.

וונתנוים לחלק סעודה שחרית לשתיים, דעת הגראן אלישיב (קובץ הליטות והנהוגות) שראוי לאכול בסעודה הראשונה רק בכיצה, כדי ישאר תאב לאכילת הסעודה השנייה.
(24) ושיהות זו בגין הסעודות, כתוב לעיל (ס'י ר'צא ס'ק יד) בשם אחרים, שלא ישאר במקומו אלא יקם וילך מעת בין הסעודות, והנסארים במקומות לא יצאו ידי חובה, משום שנחשב בזו בסעודה אחת.

ושיעור השוואות בין הסעודות, כתוב החמוד משה (ס'ק ז) שדי לשוחות כדי לדלון ר' אמות, ובדרכו חיים ושלום (הטבות המנחה אלעוז מומונקאטש עמי' תא) הורה שהשעיר הוא רבע שעה, והחזר'א הורה לבני ביתו (אגרות חז'יא ח'א סי' קפח) להקל את הסעודה על ידי הפסק של חצי שעה.

[שעה ע' ס'ק א]

ובטיר'אדים מтир גס'יכן בחרעטן'ל'יך. ובDrv'ס'ס'ים אופר'ו²¹ וכו', ומשמע שם הדעת' נושא לשיטה זו²²).
(25) ולעיל כתוב המשנ'ב (ס'י ר'צא ס'ק כה) כרעת ההי' אדם, שיקרים סעודה זו במניין טיגון שעשושים ממנה בתושה.

ועוגה שנעשתה מוקמח מזחה שנילש בין' ושם, כתוב במסנ'ב לקמן (ס' תעא ס'ק יט-כ) שאסור לאוביל בערב פסח, משום שלא נטבל ממנה בזו מזחה [אמנם הוסיף שם, שלא כדי לצאת בה ידי חובה אכילה מזחה בלילה הדר].

(26) אמנם, במסנ'ב לקמן (ס'י תעא ס'ק כ) כתוב בפשיטות, שמוטר לאכול מזחה שנתבשלה בכל' ראשון [קודם השעה העשירות], משום שבודאי לא נקרה מזחה.

ולענין ההנאה בתבי מלך, דעת הגראן אוינעריך (הליךות שלבנה פסח פ'ח ארחות הלכה הע' 59) שאף שביתו מותר לכל הדעת לקיים סעודהليل שבת במנחה מבושלת בשוש בכל' פרוסה כויה, מ"מ בתי מלך לא ישמשו עזיבה ושל מזחה מבושלה ונאך לא במצה עשיריה, כי אין ראוי לקבעת הנהוגה וולדבים.

מילואים

הלוות פסח סימן תמד

המשך מעמוד קודם

גורם, שכן בו חום של שמר הרבש לחומץ בא גם הוא משורי השבר
ווארה מקור חיים ביאורים ס"ק ג' (משנ"ב שם).

בשעת רטבת כלים אין בניין¹⁶. (46) ונכ"ז שבבדורותיו לא רקן (ס"י תמו ס"ד) שאך על פי שבפסח עצמה אין לאבל דבר שנתבשל בכל חמן שפק אס היה יין ומוו, וכן אמרים את הכלל שיטמת כל יין קין יין [ראיה משליב שם (ס"ק נח)], והינו שנתבשל קודם פשת, שאמ' התבשל בפסח עצמו אסור לאובל גם אם יודע שהכלוי לא היה יין ומוו, וכי שפק הרמי'א שם (ס"י מ"מ ביטום טוב שני מותר לאוכל). ובטעם הדבר ביאר המשני שם (ס"ק ס"ג), שהואיל ורומ טוב שני הוא מרבנן, לא החמץ בו, ודינט בו סתם כלים באים בני יומכ' בבשאר איסטרום. [אבל בפסח עצמו החמץ בוה יהור מבשאר איסטרום מושם 'חוואר ולחמצץ']. (משנ"ב ס"ק ס"ג)

רק אם לא קה בגבינה ששים ניגר קקבה¹⁷. (47) ואף שהקבה מעמידה את הגבינה וברבר המעדיר לא נאמר ביטול בשישים, ואם כן גם אם היה בגבינה יותר מישים לא היה לה להחטב, באדר המחייב (ס"ק ט) והפמ"ג (אי"א ס"ק ט) שהואיל והקבה עצמה היא גורמת את הטעמלה ולא החמץ הבלע בחוכמה, לפיכך אין להמוך דין מניעה.

הלוות פסח סימן תמד

המשך מעמוד י"

איסור לטלטלת. וראה דעת תורה (בחערתא) שבאותן זה שיש לו דינט או קבוץ מנותר לטלטלת את המעדיר, וראה אף החיטט כי לא בביטול מוצות וקטנים מוציאים דם ואפי'ו שלא בביתו, לבארה יש להזכיר לטלטל את המעדיר, וראה אף החיטט כי לא בביטול מוצות האם (9) ולענין מוצות שאמרו אותן במנזר שבסנה לא לשם מוצות, האם מותר לאוכלן בערב פשת, ראה מה שבתבון לך ס"ק מ"ב). ומה ש אין לו חמן ולא מוצה עשרה לצער הסערה השנייה אלא רק מוצה, כתוב החיטט (חי' להל' פשת, בסוף חי' לפשתים - מוכא בittelot הגות פשת ביצהות לטלטלת שיקים את הסערה במצוות, מושם שמצוות מהדורק ס"י י"ה ע' 4) שבמ"ד דעת הפמ"ג מותר לטלטל את מוצות מהדרק לא לטלטל את מוצות הסערה במצוות, בין שעמידה היא לאכילה אף שמקפיד עליה לא לוכלה (ויש פשת שאינו אלא מרדבנן [אבל אין להזכיר מושם זה גם לאכול מוצה לסערה שלישית, שהרוי מחולקת היא אם צריך לעשותה חזקא בפט, כמבואר בשיעוע לעיל (ס"י רצא ס"ה)]. (משנ"ב ס"ק ז)

ברי' שיאכל נאה לתאבון¹⁸.

(10) ומטעם זה, בחב הגיריה וזונפלד (סדר ערב פשת של בשתות ו) שהער שעה אחר חצות היום מותפללים ממנה בכל בתיה הנטה, וכן מותר לאכול סערה שלשית קודם סוף הדשה העשויה החטישית.

על פי מה שבכתב המשני ל�מן (ס"י תמו ס"ק ל') בשם במה אחרוניות, שאף לעת הדסוברים שיבש חור וגינויו. אין זה אלא באoten שבשלו או אף את התערובת בפסח, שבאותן זה החמן נתן טעם בשאר התערובת בפסח. ובפסח הרוי החמן אסור במשהו אבל לא בישול או אף היא אין אישור לאבל את התערובת, שכן כבר קודם דפסח התבמל החמן. על פי זה ביאר הרוי הוא בטל ואינו חור וגינויו, דינו אלו בטעמלה ייש ביבש, וכogen שלא בישול או אף אותו.

(משנ"ב ס"ק כ)

יעין בפרק מדיניות מה שפתב בז'ה¹⁹.

(44) שם (אי"א ס"ק ח) כתוב, שמשמעות מודברי המהרי"ל [שהוא המקור לרבבי המשני] שהשבר אסור בפסח אפילו באoten שזו פרות משישים מהרב בר שדוא התערובת בה והקשה הפמ"ג והרוי הרמי'א כתוב ל�מן (ס"י תמו ס"ד) שבתערובת לח בלה אין אומרים 'חוואר וגיור'.

(משנ"ב ס"ק כה)

שפלו אסף מוקן, על ידי הפעמיד נעשה פלו קמן²⁰. (45) ואף על פי שעמורי השבר שנתרה בתערובת השליישית או הרבייתו אין בכותם לחומץ לבוטר, והוחמזה גורמת גם על דין שמורי הובש שתויה, כתוב חערק השלטון (ס"ג) שמי' אין להזכיר מושם זה וזה לפיכך אין להזכיר השלטון (ס"ג) שמי' אין להזכיר מושם זה וזה

הלוות פסח סימן תמד

המשך מעמוד י"

מצטרף ללחם ממשה, ביאר הגראי קרליין (חוט שני שבת חד קובץ ענינים עמי' שטט) שאך על פי שמעה אסורה באכילה בערב פסט, מ"מ יש בו הטעות לטענה ממה שמנוה לפניו עד לחם.

ולטלטל את מוצת המעדיר בשבת זו, כתוב הפמ"ג (אי"א ס"ק א) שאstor, מושם שבערב פשת אסורה היא באכילה מרבנן, וכן מקפידים עליה שלא להAMILLA לשעות או לחת אורה לנבר, ולכך נחשבת למוקעה. ומימי' בשבותות שלפני כן, כתוב ואחריו אוירעך (שווית מנוחת שלמה מהדורק ס"י י"ה ע' 4) שבמ"ד דעת הפמ"ג מותר לטלטל את מוצות הסערה בין שעמידה היא לאכילה אף שמקפיד עליה לא לוכלה (ויש לזרמותה לבדר המירוח לדין טוב, שאך שמקפיד שלא ללבושו בשבת, מ"מ איתו מוקעה מוחמת זה), וכך בשבת זו לא נאסרת בטול אל לאכילה בבן השמשות ואיך הנוהגים איסור באכילה בטול אל לאכילה בבן חור איט אלא חמורא). שוב איזה נאסרת בטול אל החדר יין חורי איט מאידך, הרעת תורה כתוב (די' גס), שבין שהויה רואה מהבוiker. מאידך, הרעת תורה כתוב (די' גס), שבין שהויה מראיה לאכילה בבן השמשות ואיך הנוהגים איסור באכילה בטול אל לאכילה בחצ'ה לחיצ' שבת, ואם יש בביותו קטן שאינו יוזע לטלטל ביציאת מצריטים (ולכן מותר להאכילו מצת מצה), דש לו מוציא מגזה לצער הלילה גם אם לאכיל מצה לקטן, כתוב בשוויון שאל' ומישיב (הניאח"ב ס"י עז) שאין

הלוות פסח סימן תמד

המשך מעמוד 36

ונבלדר שלא יסחוות את שערות המברשתן, ולענין השימוש במברשות שתיים בשאר שבתות השנה, ראה מה שבתבונו לעיל (ס"י שבנו ס"ק ז). רטובה יש אופנים שאסרו מושם 'סוחטן' והוסוף, שאמ' לאחר מכן נשאר בمبرשת פירורים, מותר לשוטף אותה או לערעה כדי שיפלו

קרליין (חוט שני פסט פטיו ס"ק ז) שאמ' איזו פליק רישא שיעא דם, מותר להשתמש במברשתتين יבשה כדי לחשיטים [אם נס אם היא רטובה יש אופנים שאסרו מושם 'סוחטן' והוסוף, שאמ' לאחר מכן נשאר בمبرשת פירורים, מותר לשוטף אותה או לערעה כדי שיפלו

מילואים

הַלְכָות פֶּסֶח סִימֵן תָּמֵד

המשך מעמוד קודם

שב (ס'יא ריה ופוקק) שאף בשעת הורחק אין להקל ברשות הרבים שלן, כיון שלעתה הרבה ראשונים ורינה ברשות הרבים, מ"מ לענן חשש הצעאה לרשות הרבים על ידי נכרי במקומות מזחא, כתוב בשעה'ץ לעיל (ס'ר שבת ס'יק יג) שטומבים בזה על המקדים.

[משניב ס'יק ק]

ולשחח למכור אוthon בפ'עב-ש'ב'ת⁽²⁷⁾.

(27) ולענן מכירות חמץ כשל ערב פסח בשבת, שמוכרו כערב שבת בעשרה החמשית בשאר הדשים, ותיקן שעוד הדשבת קינה עד חמץ, כתוב בלא במכירתו ממש שזו ידרא שלא בא לשלהם, כתוב הגרשוי ואורהבר (שווית מנהת שלמה חיב ס'י בח אורת טן) שבעשומור לנכרי בקניון טדור יתנה עמו שהקנין יחול טמן לשבת, ולשם כך נזכר לבני ר' יתבלט והקנין ממש שבלטה קניתו יקנה לו היישאל טדור בשעת המכירה (כמובואר במשניב ל�מן (ס'ר תמה ס'יק יג) שההסדר צריך להיות של הנכרי לא של העירין) שאותו יתן הנכרי ליישאל לשם הקנין, וער טמן לשבת ישאיר היישאל אצלו את השorder של הנכרי שבאונן זה יחול הקנין רק טמן לשמתה.

ולוחנותה שהקנין לא יהול אלא בשבת, כתוב בשווית רעקי א' (מחודרך סי' קני) לעניין מי שומר מערב שבת ומוננה שחול הקנין בשבת, שיש בה משום אייסור קניון בשבת, ובשוית מהזרם שיק (אריך סי' ר'ו) החש לדבורי לענן מכירת חמץ, וזה מה שכתבו לעיל (ס'ר שבת ס'יק לא).

וכדי שלא תחול המכירה בשבת, דעת הגורדיי וונפלד (הובא בשווית הרץ צבי ח'יא סי' קב) שנכון לסתור שעה בערב שבת שכיה יהול הקנין, מאידך, הגוץ'ט פריך (שם) כתוב שאק ציר לפיטר את שעת דקנין, ואדרכה, גם אלו שדנו להחמיר בו, עיקר הדברים הוא בשול ערב פסח בחו"ל.

אמנם, דעת הגורדיי אלישיב (הארה של פסח על פי פסקיו ע'מ⁽²⁸⁾) שתמנה עם הנכרי שהקנין יהול בשבת, שהרי יתכן שההה מילא יברר את החםץ שהשאר לסתורות הדשתות שאושׂה לא מכר לנקרים, ואחר ונק איסורו שהחמצן מוקצה, שוכן לא יכול לטלטל ולהוציאו מביתו.

ס'יק להלן, הצד הגרשוי אוורהבר (שווית מנהת שלמה מהודרת סי' סאות ל' שמורה הדרה, מושום שלפני מן אישור חמץ אין בה איסור ממש מותקין בלי', כיון שהוא שוא עדרין מותר לאכל חמץ, ונמצא שבאותה שעה בל אין תיקון, רעה, שכן תיקון לשימוש בפסח אלא בacr שבdagigot וכן איסור לא חמץ בשיטים אלו שום תערובת חמץ, ובשוית מנהת יצחק (ח'יח סי' ל') כתוב שראו להגעין בערב שבת לפני החוץ, ובשבת חדר לא לאכול בהן מاقل שהו סולחן בו, וטמון להונן האיסור וירוחן אותן היעב ווירעה עליהן מיטים חמימים.

(28) ומושמע שאינו ציריך בפרט לדרוט עלייהם, אולם לענן מי שלש עיטה אחר מן אישור חמץ, כתוב ל�מן (ס'ר לת' ס'יק ט) שיש שכטבו שטובי לדורות על התיירותים קדם שינויו בידי חימוץ, שכן אם יבואו לידי הרומץ ציריך לשופרם. ובאייר הנגין קרילץ (חוות שני פסח פ'ג א'ות ה עמי ע"ז), שמקם אפיקת המנות סגור כל ימי הדפסת, וכן אין הפירורים עתידיים להדרת, ומושם כך טוב בפרט לדורות עלייהם וראו מה שכתבו ל�מן שם.

[משניב ס'יק יג]

דאוסר מושום שבוח דאמירה ל'עפ"ז⁽²⁹⁾.

(29) וולזר נזכיר להזכיר את החמץ דרכ' רשות הרבים אל רשות היחיד של הנכרי, ציריך גרשוי אוורהבר (ששיט פ'יל הע' קלח) שמורה, כיון שגם עמוד לפוש ברשות הרבים אין בה אלא איסור דרכן, ואף על פי שאם יעמוד הנכרי לפוש ברשות הרבים נמצאו שעשה מל'אכה, מיטם היישאל לא צירוחו על כן, והנכרי עשוון בין מדעת עצמו. וחסיף (שם), שבספר שערין ציין להרב מוביליסק הובא שכן תורה הבית הלה.

[משניב ס'יק יח]

ולדריהו כל עירorth שילנו ברקלה ה'ג⁽³⁰⁾.

(30) וכן שלענן שבוחת בחתמו, כתוב לעיל (ס'ר שה ס'יק מג) ובביהיל

הַלְכָות פֶּסֶח סִימֵן תָּמֵד

המשך מעמוד כ

ובוחת ראה מה שכתבו לעיל (ס'ר תמב' ס'יק לא).

(14) ממה שכתב שאינו מקיים את מצות תשבי'ו אלא בשונשרו לחםץ וublisher מושמע שעדרתו שקדום מצוה זו הוא בקיים ועשה, וזהו שאלת כמה שצדיד המנתה הנינק (מצוה ט' אות א) בדעת הרבה הראשוניים, שקיים מצוה זו והוא בש'ב ואל תעשה בזה שאן לחםץ.

[משניב ס'יק יג]

ונוגען לשון' אוthon בפ'ק'צ'ר ולא בפ'ק'נ'ה⁽³¹⁾.

(15) טעם נוטך לנענוג שרפפת החמצן בחזר ובקא, כתוב הכך החויט (ס'ר יד) שכיון שדין שרפפת החמצן נלמד מזין שרפפת נותר, יש לשורפו כפי שהוא שורפים את הגויה, והיינו במאור או בחצרות כמובואר בגמרא (פסחים פ'א, ב').

[משניב ס'יק ט]

שלא יאכל פ'ק'ב'ר בפ'ק'צ'ר בפ'ק'נ'ה⁽³²⁾.

(11) ולקמן (ס'ר לת' ס'יק יד) כתוב, שבupper המושבר לשנה, יש להקפיד שלא יאכל חמץ בכיתת האוזן מושום החששה.

[משניב ס'יק יי]

כל חמץ הנשאר לו בנחינו ל'עפ'ז⁽³³⁾ ובכו', אין עוכר בכלל גנאה⁽³⁴⁾ וככו', בקצתו 'תשליחתו בתקונה'⁽³⁵⁾.

(12) אומנם לעיל (תלו ס'יק ל'ם) כתוב בשם הבגן עלים. שבמפרות חמץ לנכרי מוקימים את מחת הבישור. ואולי כתובו כאן למורה, שלפי המנהג המובה ברמיה שמקימים את הבישור בשרפפה ודקא, אין לבער את החמצן על ידי מכירתו לבניין וראה מה שכתבו שם.

(13) לענן מחלוקת האחרנים אם איסור יבל יראה נתג' גם בפחות

הַלְבּוֹת פֶּסְחָה סִימָן תְּמֵד

דיט הגולה באר

בנין בית-יוסף י' משנה

לט

(כא) מ'בכלו ו'כופת עלייו כל' עד מוציאי יומ-טוב ומבעדרו: ר' טאף-על-פ' שלא ישאר חחמי' בפי' אחים סעודת שחרית. (כב) אריך ל'בטל החמץ בדרכו שהוא מבטל בשאר דברים: ז' ההולך ביום י"ד לדבר מעונה. בגון (כב) *למול את בנו או לאכלה (כד) *סעודת (טו) אروسין (כח) בכיתה (טו) קמיין. (כו) ונזנבר שילש לו חמץ בכיתו, אם יצליח לחור לביתו ולכבר ולחוור למצוותו (כג) יתרו ויבער, (כח) ואם לאו (ט) (כט) יבשלנו בלבנו. יואם היה הולך *להazziיל מן הנדר ומן הדלקה ומהמפלת ומיד האנס. יבטלנו בלבנו, ולא ייחזר

באר היטב

וְעַזְנָן בְּחֻמְתֵּה אִיר סִיקָּן עַשְׁבָּאָרָף לְכֹר אַיזָּה דֶּבֶר מָקָרִי פְּעִירָת מְאֹדָה. וְעַזְנָן בְּחֻמְתֵּה קְלָבָן תְּהֻשּׁוֹבָה חֲטָב: וּמוֹתָה שְׁלֹשָׁיִן קְעִידָה אַסְרָר תְּהֻבָּת קְפָנָאִים שְׁקוּרָן גָּנָס מַאֲלָל, וְזָאָרָיל לְמַקְרֵי סְעוֹרוֹת מַזְאָה, כְּשָׁה: (ג) חָמִיר. לְדַרְתְּמָן עַצְמָן, אַלְבָן קְדָהָה לְאַחֲר שְׁחַלְבָּק לְפַעַמְתָּה בְּצָהָב, אַסְרָונִים. וְחוֹחָי הַצְּלָה בְּקָאָה כְּפָן וְלֹא אַחֲרָה, דְּקָא אַפְּלָה בְּקָהָולָק אַעֲלָל בְּבוֹתָה: (ג) יְבָטָלָה. רָם הַאֲזָר יְזָמָן הַבְּנָור דָּאוּ אִינוּ יְכַל לְבָטְלָה, הוֹדָר וּמְבָנָר. וְכַרְבָּה המָאָה: אַם הוֹלֵד לְהֻחְעַקָּם

באור הלכה

בשנה קיימת שיכול לטל, (כג) אבל אי גאי כבר ב**שנה** ששית, על-קרך יחו' לבער, שנרי או איתן קשו'ו לטל; **ואף-על-גב רעל-דריך יבטל מצות מילה**, עשה דיתשבייה חפיר טפי, (כד) שהוא עובר עלייה בטל רגע⁽³⁶⁾, מה שאן בן במליה ואונך. (כט) אכן אם

שער הצלון

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

